

и на негова милость (той посочи отговорника), сиромашъ чиякъ е, грѣхъ отъ Бога е да го опропастяваме . . . Писалъ за моята кражба . . . и истина писалъ! Не е излъгалъ! Не отказвамъ : направихъ прѣгрѣшение на стари години, посрамихъ се и васъ посрамихъ . . . Ама защо сега да теглатъ други заради мене? На, намѣрихъ, връщамъ ви и другитѣ двѣста и дваисеть и петъ лева . . . та по малко да ме бори съвѣстѣта! . . ,

И Дамяновъ сложи паритѣ на зелената маса.

Едвамъ успѣ да издума тие думи, сподирени отъ залпъ внезапни ржкоплѣскания, разсилнитѣ по заповѣдь на прѣдсѣдателя, който зашеметенъ отъ тая изненада, не се сѣти въ първия мигъ да я даде, истеглихъ грубо назадъ Дамянова.

Шумъ! Звънецътъ напраздно дрънчеше съ бѣсъ, той не можеше да укроти вълнуванието, причинено отъ тая сцена, единственна и първа въ сѣдебнитѣ анали на столичнитѣ сѣдилища.

Безсиленъ да въдвори тишината, прѣдсѣдательтъ дигна засѣданието и сѣдътъ се оттегли на съвѣщание.

Глъчката изъ публиката се усили. Голѣмъ купъ забикаляше Дамянова : едни му стискахъ ржката за доблѣстѣта му, други му задавахъ въпроси и слушахъ подробности по кражбата му, която той съ християнско смирение разказваше въ всичкитѣ ѣ тѣнкости и която всѣки му вече прощаваше въ съвѣстѣта си. По мършавото му старо лице, хлътнало като на болѣнъ човѣкъ, засѣхвахъ нѣколко сжлзи, пролѣни одеѣ при зелената маса. Мнозина мисляхъ, че тая исповѣдь Дамянова, съ такъвъ театраленъ ефектъ, бѣ устроена отъ защитницитѣ на отговорника : но това